

giska och geografiska undersökningarna i Grönland» bildades, och 1924 utsändes inte mindre än sextiofyra expeditioner, de flesta till västkusten.

ÖSTGRÖNLANDS UTFORSKNING

Grönlands västkust hör förvisso inte till de gästvänligare i världen, men står sig bra i jämförelse med östkusten. Denna blockeras största delen av året av storis kommande från polarbassängen, men brukar dock årligen flerstädes kunna uppnås.

Hans Egede hade visat vägen och resetekniken; det gällde nu att utnyttja hans erfarenheter. Skepparen och tradern Peder Olsen Walløe fick av missionskollegiet i Köpenhamn till uppgift att finna Österbygden. Han hade en del besvär att få med sig folk, ty bland västkusteskimåerna gingo hemska berättelser om östlänningarnas vildhet och kannibalism. Till slut fick han ihop en kvinnobåtsbesättning och reste söderut. Vintern 1751—52 tillbragte han nära den plats där kolonien Julianehaab senare blev anlagd och följande sommar nådde han förbi det ställe dit Egede nått. Han förmådde även runda Grönlands sydspets och längs östkusten nå Lindenowfjorden, givetvis utan att upptäcka någon »Österbygd».

Som förut berättats, lyckades det för de båda Scoresby att under sällsynt gynnsamma omständigheter passera igenom isbältet och under en lång seglats, varunder de fingo ett vida större utbyte av val än eljest, nå ända upp till 75° nord. Spår av eskimåbebyggelse fann man vid landstigningar på kusten och upptäckte Scoresby Sound, som spelat en stor roll i arktisk forskning och numera är säte för en koloni inflyttade grönländare.

År 1828 utsände danska regeringen löjtnant W. A. Graah och naturforskaren doktor M. Vahl med order att inte vända förrän de undersökt östkusten upp till 69° nord, där Scoresby hade haft sin sydligaste landkänning. Resan företogs i kvinnobåt och Graah tog, sedan han upptäckt den lilla Dannebrogsön på 65° 15', den nya kusten i besittning för Danmarks räkning, varvid han döpte den till Fredrik VI:s kust. Han gjorde ytterligare nitton försök att nå längre mot norr men misslyckades.

Av synnerligen stor betydelse blev den expedition, som 1883—85 leddes av G. Holm och V. Garde. Holm upptäckte i den trakt, som kallas Angmagssalik, en eskimåstam, som aldrig haft någon beröring med européer. Man hade dittills trott, att eskimåerna dött ut i Östgrönland. Holm övervintrade hos de sympatiska angmagssalikerna och tog det land han upptäckt i besittning under namnet Christian IX:s land.

Först efter närmare femtio år återupptogs utforskandet av östkustens södra del, bl. a. genom Knud Rasmussen.

Östgrönländsk eskimåkvinna med sin typiska, vackra håruppsättning. Foto: Jette Bang, Köpenhamn.

I norr hade man under tiden gjort en rad djärva framstötar. Karl Kolde-
wey med skeppen *Germania* och *Hansa* hade år 1869 lyckats ta sig igenom
isbältet och från fartygen gjorde löjtnant Payer med släde en framstöt till
77° nord, varvid han upptäckte och namngav Frans Josefs fjordsystem. Se-
dan *Hansa* krossats i isen, drev besättningen, som lägrat på ett isflak, med
detta ända till Grönlands sydspets, där de blevo räddade — en motsvarig-
het till den på sid. 505 f. omtalade Polarisfärden.

I trakterna kring Scoresby Sound arbetade 1891—92 C. H. Ryder, och
sträckan mellan detta och Angmagssalik, då så gott som okänd, undersöktes
1898—99 av en kombinerad skepps- och båtexpedition under ledning av
G. C. Amdrup, som i en fem och en halvmeter lång båt gjorde en tusen-
kilometersresa längs kusten. Svenskarna skulle också lämna ett viktigt bi-

drag till Östgrönlands utforskande genom upptäckten av ett nytt stort fjordsystem, som expeditionsledaren A. G. Nathorst uppkallade efter konung Oscar II. Sydpolarfararen Gerlache nådde som navigatör åt hertig Philippe av Orléans 1905 upp till $78^{\circ}17'$.

För fastställandet av Grönlands kustlinje återstod nu endast en sträcka av tre och en halv breddgrad, d. v. s. mellan den franska expeditionens nordligaste punkt och den som längs nordkusten nåtts av Peary. År 1906—08 fylldes denna lucka genom den tragiska Mylius-Erichsenexpeditionen eller Danmarkexpeditionen, som den också kallats efter fartygets namn. Med fartyget framträngde man till $77^{\circ}30'$. Från vinterkvarteret utgingo slädresor, och den 1 maj 1907 stod man äntligen på nordostrundningen på $81^{\circ}45'$, varpå expeditionen delade sig i två. Den ena under löjtnant J. P. Koch skulle fortsätta kartläggningen upp till Pearys vändpunkt, under det den andra, bestående av Mylius-Erichsen, löjtnant Höeg Hagen och grönländaren Jörgen Brönlund skulle undersöka den s. k. Pearykanalen. Den första avdelningen fullföljde lyckligt sin uppgift och härigenom blev Grönlands omkrets äntligen känd. Den andra fann först att den s. k. Pearykanalen, som enligt Peary antogs avskilja Nordgrönland från huvudön, inte existerade, utan utgöres av en markerad sänka i terrängen. Vid mynningen av den 130 km långa Danmarksfjorden sammanträffade de med Koch, som var på återväg. Själva ämnade de göra ett nytt försök. Resultatet blev upptäckten av Hagenfjordens och Independencefjordens rätta natur; ingendera utgjorde någon skiljande havsarm. Proviantförrådet var nu slut och de nödgades äta sina hundar. Samlingar och anteckningar lämnades vid Danmarksfjorden och de tre gjorde i den inbrytande arktiska natten ett försök att rädda sig över inlandsisen. Först dukade löjtnant Hagen under, tio dagar senare stupade Mylius-Erichsen, under det Brönlund släpade sig fram till nästa depot. Då han icke kunde gå längre på grund av förfrysning i fötterna var hans öde beseglat. Han dog, sedan han i en efterlämnad rapport berättat vad som hänt kamraterna.

Önskan att finna Danmarksexpeditionens dagböcker gjorde att man 1909 utsände en expedition med fartyget Alabama. Ledare var Ejnar Mikkelsen. Fartyget förlorades året därpå vid Danmarks hamn, sedan Mikkelsen med en följeslagare med hundslädar och proviant för 100 dagar anträtt färden till Danmarksfjorden. Här anträffades de sökta journalerna, av vilka det bl. a. framgick att Mylius-Erichsen kommit till slutsatsen att Pearykanalen inte existerade. Mikkelsens återfärd, utan annan proviant än vad landet gav, hör till de märkligaste händelserna i Grönlandsforskningens historia; efter två övervintringar räddades han och hans kamrat sommaren 1912 av ett norskt fångstfartyg.

Genom en station vid Scoresby Sound har dansk forskning i Östgrön-

Harald Moltke, Knud Rasmussen
och Leif Mylius-Erichsen.

land fått en naturlig utgångspunkt. Lauge Koch har sedan genom en rad expeditioner särskilt knutit sitt namn till denna del av Grönland, och flyget har i allt större utsträckning kommit till användning. Nyligen ha betydande blyfyndigheter upptäckts här uppe.

INLANDSISEN OCH NORDGRÖNLAND

Redan tidigt hade danskarna gjort smärre framstötar in över inlandsisen. Orsaken härtill var tvåfaldig: dels sökte man på detta sätt nå den legendariska Österbygden, dels lockades man av teorien att, om man bara kom över de nedisade randbergen, skulle det visa sig att man fann isfria sträckningar. På den punkten var redan den norska Kungaspegel av annan mening. År 1878 gjorde löjtnant Jensen en färd om 70 km in i landet. Sträckan kan synas obetydlig, men under denna färd gjordes dock erfarenheter som skulle bli till allra största nytta för kommande resenärer. Jensen upplevde alla inlandsisens faror, särskilt de förrådiska snöbryggor som leda över klyftorna och som kostat så många människors livet. Efter honom ha

Fridtjof Nansen.

vi också övertagit benämningen nunatak på de blottade bergspartier som sticka upp genom landisen.

Av översiktskartan framgår klart var och när de färder gjordes under vilka inlandsisen forcerades. Nordostpassagens upptäckare, A. E. Nordenskiöld, trängde 1883 in 120 km på isen och hans lapska följeslagare fortsatte på skidor ytterligare omkring 100. Så kom Pearys resa tre år senare och sedan den mest berömda: Nansens stora skidfärd 1888. Bättre än någon annan har Rasmussen skildrat vad den kom att betyda för honom personligen och vilken bragd den egentligen var. Han skriver: »Fridtjof Nansen har gått på skidor över Grönland, så gick ryktet från boplats till boplats utmed västkusten. Jag var den gången bara nio år gammal och mitt hem låg vid Jakobshavn.

Den bedriften kunde vi grönländspojkar värdera. Vi ryste inom oss, vi som kände inlandsisen från de fjälltoppar vi så ofta hade bestigit. Dessa ändlösa massor av is och snö, som tonade bort i horisonten och så de giftgröna, bottenlösa klyftorna, som rev upp jökeln vita ryggar nere vid vår isfjord! Vi kunde inte förstå att en sådan skidfärd var möjlig.

Men vad vi strax begrep — det var den fanfar som låg i den främmande

Godthaab. Foto: Aage Gilberg, Nordisk Pressefoto, Köpenhamn.

mannens namn. Det var en klang av modig handling, av dåd och saga. Och vi tog till oss den främmande mannen som vår egen, vår hjälte och vår förebild. Honom ville vi likna, som han ville vi bli, när vi en gång blevo vuxna.

Till att börja med fingo vi allesamman ett par skidor. Det hade aldrig funnits skidor vid Jakobshavn . . . Och från morgon till afton under hela vår fritid utövade vi en helt ny och underbar sport. Alla ville vi utmärka oss, och den som överträffade de andra skulle ha rätt till belöning: att kallas Fridtjof Nansen . . .»

Har någon man någonsin fått en ärligare och vackrare hyllning?

Nansen föddes i Oslo den 10 oktober 1861, ägnade sig vid universitetet särskilt åt zoologien och blev fil. dr. Han var en ypperlig idrottsman särskilt på skridsko och skidor samt en framstående skytt. Vid tjugooett års ålder medföljde han en valfångare till Grönland, och då mognade hos honom planen att överkorsa inlandsisen på skidor. År 1888 lämnade han på 65°30' nord sitt fartyg Jason för att med livbåten nå ostkusten. Övriga expeditionsdeltagare voro löjtnant O. C. Dietrichsen, dåvarande styrmannen Otto Sverdrup, lantbrukaren K. Kristiansen samt lapparna Ole Ravna och Samuel Bratto. Under de närmaste tolv dagarna rodde man 300 km mot norr och landsteg i Umivik, varifrån landresan företogs. Man ägde inga dragdjur, utan de fem slädarna av en ny konstruktion, där delarna voro surrade sam-

man, drogos av deltagarna själva. Man medförde så väl skidor som snöskor. Det nya i planen var att starta från östkusten. Nansen skriver här om: »Man skall bränna sina skepp och bryta broarna bakom sig. Då förspiller man inte tiden med att se sig tillbaka, man har nog att göra med att se framåt. Det synes mig vara den enda väg till framgång att tvinga sig igenom drivisbältet in till Grönlands isblockerade östkust och därifrån gå mot den bebodda västkusten med civilisationens lockelser.»

Meningen var ursprungligen att nå Christianshaab, men på grund av svåra stormar och tungt före slog man in på en sydvästligare kurs. I början hade man stort besvär med isens sprickor och man såg många nunataker. Efter ett par dagar nåddes en höjd av 2 600 m och sedan en höjdplatå om 3 000. Temperaturen sjönk ibland till -50° C. och man kom i det tunga föret långsammare fram än man väntat. För att underlätta dragandet riggades stundom segel på slädarna, som därigenom lätt gled genom de vågformade snöfälten. Några nunataker såg man aldrig i det inre, som var en enda ödslig isöken. Efter fyrtio dagars vandring, varunder 560 km tillryggalagts, nådde man kusten utanför Godthaab, men det var ännu 100 km kvar till själva kolonien. Nansen och Sverdrup byggde därför en båt där skelettet bestod av bambustavar och skidstavar och spanterna av pilgrenar, varefter det hela bekläddes med segelduk. I denna ranka farkost rodde så de två till Godthaab, varifrån man sedan hämtade de övriga deltagarna.

Expeditionens viktigaste resultat var konstaterandet att Grönlands inre bestod av en enda obruten landis. Dessutom gjordes en rad intressanta meteorologiska rön.

En annan viktig expedition landsattes 1912 i Borgfjorden på norra delen av östkusten. Ledare var dåvarande kaptenen J. P. Koch, vilken som ledsagare hade tysken doktor A. Wegener. Avsikten var att utföra meteorologiska och glaciala studier och att övervintra på det stora nunatakområdet Dronning Louises land och därifrån med islandshästar gå tvärs över inlandsisen på bredaste stället till Upernivik. På grund av tidsspillan vid överstigandet av randbergen nådde man aldrig fram till den tilltänkta övervintningsplatsen utan tvangs att övervintra på själva jökeln, 3 km från dess rand. På våren bröt man upp, och en ytterst intressant, ehuru mycket svår färd började. Islandshästarna dukade under utom en, som emellertid aldrig lyckades taga sig utför randbergen vid kusten utan måste slaktas. Man mötte våldsamma västliga stormar med tät snöyra och måste vid ett tillfälle gräva ner sig och ligga stilla under inte mindre än tolv dygn. När man nådde den högsta platån på 3 000 m stillnade det av, men när man närmade sig kusten började sydostliga vindar blåsa. Av detta drogs den slutsatsen att de häftiga kustvindarna uppstå i centrum av inlandsisen. Man kunde nu rigga segel på slädarna och lyckades efter en synnerligen snabb färd

Kap York och Melvillebukten, inte långt från Thulestationen.

komma ned till kusten, där man upptogs av en tillfälligt passerande båt. Provianten var då så gott som slut.

Alfred Wegener, J. P. Kochs följeslagare över inlandsisen och under Danmarksexpeditionen, världsberömd för sin teori om kontinenternas och oceanernas uppkomst, anlade 1930 tvärs över inlandsisen ett antal i denna inhuggna stationer, den centrala benämnd Eismitte. Ändamålet var att studera isens bildningssätt, fysikaliska egenskaper, rörelse o. s. v. Wegener hade haft för avsikt att tillbringa vintern 1931 i Eismitte, men då han fann provianten för knapp, lämnade han sin kamrat Loewe kvar och anträdde tillsammans med en grönländare återmarschen mot kusten. De nådde den aldrig. Wegener var vid sin död endast femtioett år.

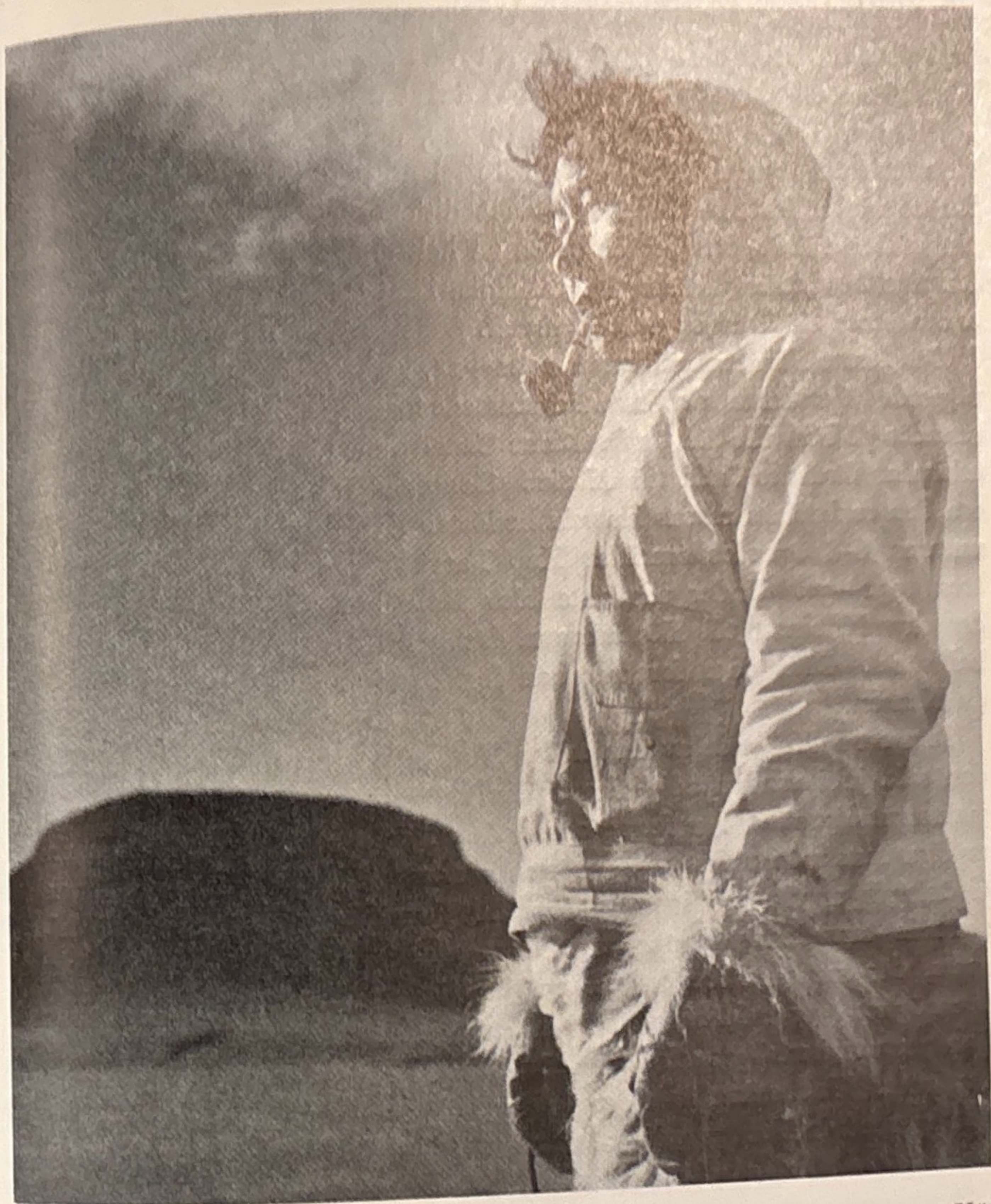
År 1910 upprättade Knud Rasmussen i Kap York-området på Västgrönland, där en ren eskimåstam, den nordligaste av alla, lever, en fast station, som han kallade Thule och som blev utgångspunkt för en lång rad efter stationen benämnda företag, inspirerade och delvis ledda av honom. Rasmussen, som hade eskimåblod i sina ådror, föddes 1879 i Jakobshavn på Grönland, där fadern var präst. Efter universitetsstudier i Köpenhamn ägnade han hela sitt liv åt att utforska den eskimåiska rasens historia, kultur och vandringar. Ingen har ägt större förutsättningar än han för att lösa denna svåra uppgift: ett strålande intellekt, fysisk styrka och otrolig hårdhet samt en fullkomlig förtrogenhet med allt vad som hör till livet i po-

lartrakterna. Tillbakadragen och främmande för all reklam, löste han utan att göra något väsen av saken med glans sina uppgifter, ty han hade lärt sig att fullkomligt behärska eskimåernas reseteknik och levde som de. Kritiskt inställda mot de vita, erkände de dock honom som jämlike och de dyrkade honom. Deras känslor delades också av hans vita kamrater. Rasmussens namn är ett av de största i polarforskningens historia.

På den första Thuleexpeditionen, april—sept. 1912, åtföljdes Rasmussen av den i polarforskningens annaler namnkunnige Peter Freuchen och två eskimåer. Från Kap York drog man över inlandsisen till Danmarks-hamn i avsikt att vinna klarhet om den saknade Mylius-Erichsens öde, vilket ej lyckades, och därefter till den förmodade kanal Peary trott sig se och som nu befanns vara en flack sänka i terrängen — att Mylius redan konstaterat detta var världen okunnig om. Utom för de geografiska upptäckterna blev Rasmussens färd märklig även av annan anledning: den var byggd på eskimåernas sätt att resa och livnära sig av jakten, och det var första gången eskimåer förmåddes att färdas på inlandsisen, för vilken de alltid hyst vidskeplig fruktan.

Andra Thuleexpeditionen, 1916—18, blev tragisk. Den 6 april 1917 startade Rasmussen från Thule, åtföljd av geologen Lauge Kock, den svenske botanisten Thorild Wulff och fyra eskimåer. Vi lämna ordet åt Rasmussen: »Målet var en undersökning av de stora fjordarna på själva ishavskusten. Expeditionen var upplagd så att föda skulle skaffas genom jakt i de områden, som skulle befaras. Det vilt vi särskilt räknade med, var sälar i de stora fjordarna och myskoxar i det mycket betydliga uppland som på de amerikanska kartorna var angivet kring fjordarna och deras botten. Så snart vi nådde vårt arbetsfält, upptäckte vi snabbt att dessa stora landområden helt enkelt inte existerade, vilket gjorde det nödvändigt att redan här slå ut hälften av hundarna. Föret var dessutom tungt med bottenlös snö. Allaredan tidigt förstodo vi att ett längre uppehåll på denna kust kunde bli ödesdigert, men alla önskade hellre ta risken än att fly söderut med halvgjort arbete. Under en ständig kamp för födan utsträcktes våra undersökningar till och med de Longfjorden. Härifrån gjorde vi återresan i slutet av juni. Smältvattnet hade nu åstadkommit ett brett bälte av öppet vatten mellan land och fjordisen, och sälarna som höllo till här ute utan att kravla upp på isen, sjönko som sten, när de blevo skjutna. Det blev därför allvarligt med provianten, liksom färden över den vattentäckta isen blev synnerligen besvärlig. Under en jaktutflykt försvann Hendrik Olsen spårlost, förmodligen söndersliten av vargar.

Den 5 augusti började resan från Sherard Osbornefjorden över inlandsisen tillbaka till Thule. Vi hade då proviant för sexton dagar, om vi nöjde oss med små halva ransoner. Snöstorm och dimma gjorde vår färd besvär-

Fångstman från Thule mot bakgrunden av Thulefjället. Foto: Vagn Hansen, Köpenhamn.

lig och vi nådde den 24 kustlandet söder om Humboldtglaciären precis samma dag, som vi ätit den sista hunden. Efter en allvarlig prövning av situationen bestämdes det, att en av polareskimåerna och jag, som ännu hade krafter till en veckas snabbmarsch, skulle starta över land för att hämta undsättning till våra kamrater, under det att Wulff och Koch kunde ta det lugnare. Efter en ytterst forcerad resa nådde vi Etah och redan samma

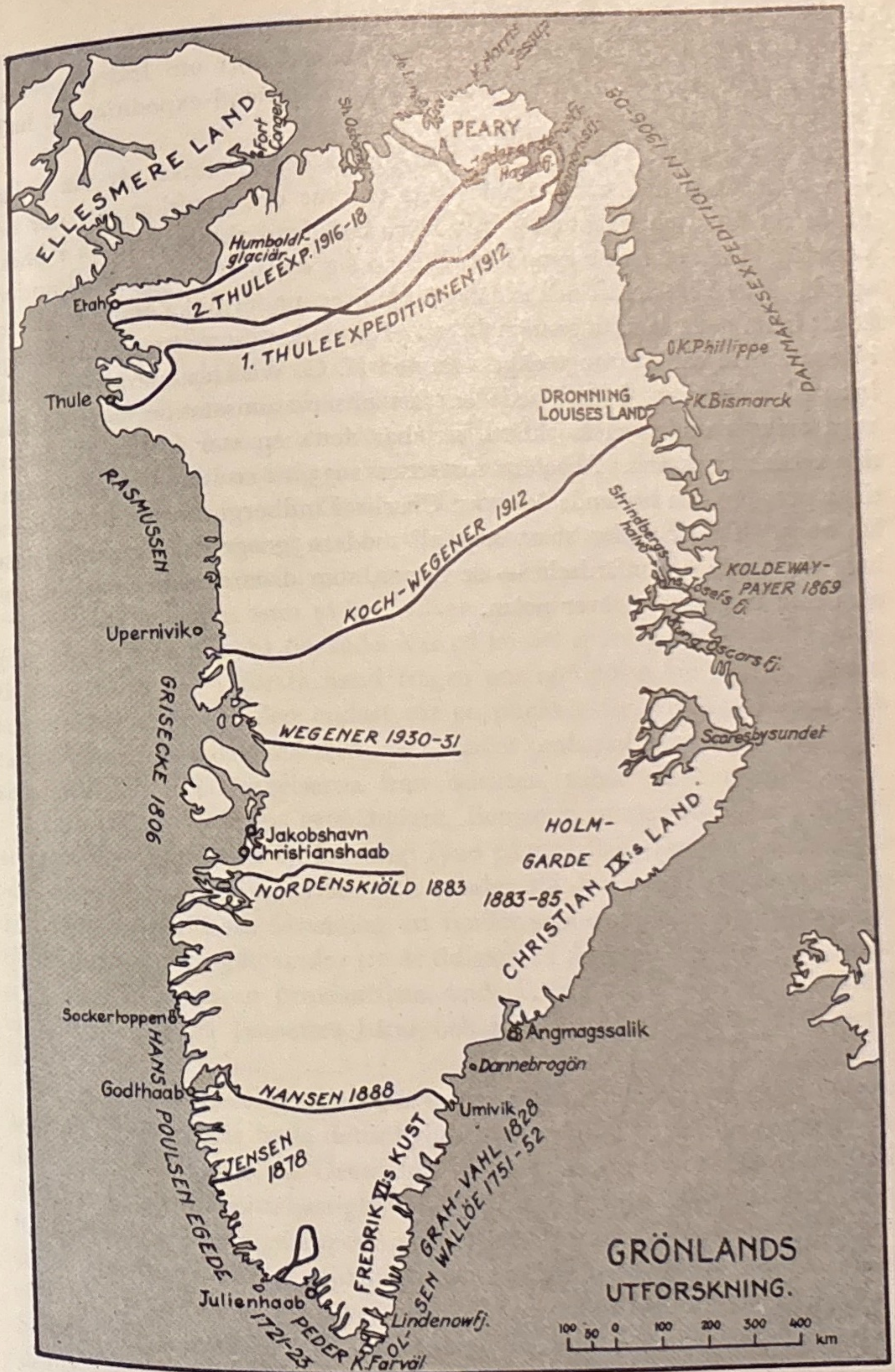
natt gjordes fyra hundslädar klara. Undsättningsslädarna kommo i kontakt med våra kamrater den 4 september, tyvärr för sent för att rädda doktor Wulff, som redan vid denna tidpunkt dukat under för resans strapatser.»

Den s. k. tredje expeditionen, 1919—20, utgick visserligen från Thule, men hade till uppgift att på Ellesmere Island nedlägga en depot som stöd för en av Amundsen under Maudexpeditionerna planerad nordpolsflygning. Den fjärde, 1919, hade också en helt annan karaktär än de övriga; Rasmussen vistades då i Angmagssalikdistriktet för att åt eftervärlden rädda eskimåernas skatt av sagor och myter.

Den femte Thuleexpeditionen, 1921—24, varom redan talats (sid. 517 f.), utgjorde höjdpunkten av Knud Rasmussens forskningar. Huvudstation upprättades på Melville-halvön i arktiska Canada, varifrån Rasmussen med två eskimåer färdades ända till Alaska. Genom dessa resor torde problemet om den eskimåiska rasens historia ha lösts. Expeditionerna med ordningsnumren 6—8 ägnades området Kap Farväl—Angmagssalik—Scoresbysund, åren 1931—33. Under den sista blev Rasmussen matförgiftad och fördes skyndsammast till Köpenhamn, där han i dec. 1933 dog, sörjd av en hel värld. Både som forskare och författare står han värdigt vid sidan av Nansen.

Som ett fullföljande av den andra Thuleexpeditionen kan man betrakta den s. k. jubileumsexpeditionen under ledning av Lauge Koch. Den pågick samtidigt med den femte och hade till uppgift att fira 200-årsminnet av den danska kolonisationens början genom att avsluta kartläggningen av Grönlands nordkust. Efter en resa till Fort Conger på Ellesmere Island startade huvudexpeditionen mot Kap Morris Jessup, Grönlands nordspets, där man hissade danska flaggan för att därmed hävda Danmarks överhöghet över hela Grönland. Sedan fortsatte man in i Independencefjorden, varefter »Pearykanalen», rättare Pearydalen, och dess omgivningar kartlades. Under återfärden var situationen ytterligt kritisk, till dess en kraftig medvind »bokstavligen talat frälste expeditionen», eftersom man kunde sätta segel på slädarna. Koch har energiskt fortsatt sitt arbete på Östgrönland, åtföljd även av svenska forskare, som gjort epokgörande paleontologiska fynd.

En hel rad andra forskare ha gjort betydande insatser på Grönland. Nämnas kan amerikanen W. H. Hobbs, som flera år i rad bedrivit meteorologiska studier från en station vid botten av Kangerdlugsuakfjorden, belägen på cirka 67° nord. Norrmännen M. Mehren och A. Höygaard korsade år 1931 inlandsisen från Kamarujukglaciären på 71°10' nord och till Strindbergshalvön på östkusten. Den brittiska Trans-Grönland-expeditionen 1934, Disko—Scoresby sund—Angmagssalik, var den längsta slädfard som någonsin företagits i Grönlands inre. Greve Eigil Knuth har senare utfört

en liknande bragd, gjort märkliga arkeologiska upptäckter och lett upprättandet av den nordligaste stationen på Grönland norr om Independence-fjorden, där 1948—50 den framgångsrika Pearyland-expeditionen hade sitt verksamhetsfält.

Att den kortaste vägen mellan Nordeuropa och Amerika går via polarisen är ingen nyhet, och i trafikflygets era var det naturligt, att när det gällde att finna en högnordlig luftroute, Grönland skulle komma i blickpunkten. Med stor framgång ägnade man sig därför åt noggranna undersökningar av väderleksförhållanden på landisen under olika årstider liksom åt att finna goda landningsmöjligheter. Bland dem som energiskt deltog i detta arbete var den unge engelsmannen H. G. Watkins, som i Kangerdlukssuak mitt emot Island hade en fast observationsstation, och då han 1932 omkom under en kajakfärd, innebär detta en stor förlust för framtida arktisk forskning. Arbetena fortsattes 1935 av andra. Under mellantiden provflög den berömde översten Charles Lindbergh routen över Grönland 1933. Tyvärr gäller snart sagt all modern geografisk forskning inte bara den fredliga samfärdseln — de finnas, som drömma om tunga bombplan som ta genvägen över polen.

NORDPOLEN

Under långa tider hade nordpolen som en magnet dragit till sig allvarliga vetenskapsmän och äventyrare i både gamla och nya världen. Många av dem som nu fått sina namn knutna till lysande upptäckter i de arktiska länderna hade trots allt förnummit känslan av ett halvt misslyckande, då deras framstötar mot den eftertraktade polen icke kröntes med framgång. Den man som först nådde nordpolen skulle ha gjort en bragd av så väldiga dimensioner att det mesta inom de geografiska upptäckternas historia skulle förblekna i jämförelse därmed.

Detta om bragden som sådan, vilket inte hindrar att även de allvarliga geograferna jorden runt önskade svar på en del spørsmål. Vad de önskade få konstaterat var i första hand frågan om nordpolen var belägen på ett landområde eller om den endast var en punkt i den oändliga isöken som täckte havet. Denna sista teori var allmänt omfattad och därtill hade man sina skäl, bl. a. iakttagelserna från isdriften, tidvattensfenomenen m. m.

I juli 1884 gjorde en grönländare, Benjamin, under en säljakt utanför storisen i Sydgrönland ett märkligt fynd på ett isflak. Det var ett klädbylte och diverse andra ting, vilket allt sändes till Danmark för identifiering. Här fann man till sin förvåning att fyndet stammade från Jeanetteexpeditionen, vars fartyg gått under tre år tidigare. I Amerika tvivlade man länge, trots att där fanns en proviantlista, underskriven av kapten de Long, och en förteckning på Jeanettes båtar och kläder med en del av deltagarnas namn.

Den som snabbast drog konsekvenserna av detta fynd var Fridtjof Nansen. På 1100 dagar hade detta bylte drivit den 5 375 km långa vägen från de Nysibiriska öarna till Grönlands östkust. Detta betydde att isen rörde sig med en genomsnittshastighet av 4 900 m per dygn. Möjligen hade detta fynd från den olyckliga expeditionen rentav passerat själva polen. Nansen skrev: »Jag hade fått den idén att det var en kontinuerlig isdrift över de okända stråken runt om nordpolen, från havet norr om Berings sund i Sibirien och ut i havet mellan Grönland och Spetsbergen. Det slog mig att denna isdrift skulle kunna användas till att transportera en expedition över dessa okända stråk. Det gällde endast att bygga ett skepp starkt nog att